

TULAREMIE

Tularemie, někdy nazývaná zaječí nemoc, je onemocnění s přírodní ohniskovostí. Je přenosné na volně žijící i domestikované savce a ptáky. Původcem je mikrob *Francisella tularensis*. Rezervoárem jsou drobní hlodavci myši, hraboši, krtci, od nichž se nákaza přenáší klíšťaty na divoké králíky, zajíce, veverky, lišky nebo domácí zvířata kočku a psa.

Pes je zvíře, které se považuje za málo vnímavé pro onemocnění tularemií. Znamená to, že k jejich nakažení je potřebná velmi velká infekční dávka. Jako vnímavější se považují mladá zvířata. K nakažení psů dochází **alimentární cestou**, což znamená, že pes musí pozřít infikované (nejčastěji uhynulé) zvíře. Přenašečem mohou být také **klíšťata a komáři**.

Příznaky u psa jsou nespecifické. Nakažená zvířata mají vysokou teplotu (nad 39°C), hlenohnisavý výtok z nosu a očí, trpí anorexií = nechutenstvím, jsou malátná a mají zježenou srst. Mízní uzliny jsou zvětšené a mají tendenci hnisat. U případů, které jsou chronické dochází k hubnutí, psi se neochotně pohybují a mají zvětšené mízní uzliny.

Léčení se provádí antibiotiky. Jde o nákazu, která se musí hlásit Veterinární správě.

Onemocnění je přenosné na člověka (zoonóza). Člověk se nejčastěji nakazí po přímém dotyku s nemocným zvířetem (např. péče o opuštěného zajíčka) nebo při stahování a manipulaci s masem od nemocného zvířete. Onemocnění se u člověka projevuje nejčastěji jako těžký zápal plic spojený s hnisavou angínou nebo postižením i jiných orgánů.

Preventivními opatřeními jsou:

A. u člověka

- používat rukavice při manipulaci s divoce žijícím zvířetem
- při manipulaci s divokým zvířetem si nesahat do očí
- dodržovat základní pravidla hygieny při kontaktu se psem – mytí rukou
- omývat spadané ovoce před konzumací
- neochutnávat syrová masa
- nepít vodu z neznámých zdrojů
- používat osobní ochranné pomůcky při manipulaci se senem a stelivem (přenos možný i prachem)

B. u psa

- zabránit požívání uhynulých zvířat
- ochrana před klíšťaty a bodavým hmyzem

MVDr. Roman Kvapil